

[Erhard Jakobsen]

skatten. Ikke blot var det en økonomisk byrde – det er måske til at overse, det er jo ikke store penge sammenlignet med meget af det, vi har at gøre med her – men psykologisk ramte det så nederdrægtig hårdt, at store kredse i landbruget aldrig glemmer det. Derfor tror jeg i og for sig, at det ville være klogt, om socialdemokratiet rent ud sagde: en hel del af det, vi fremkommer med nu, er faktisk en erkendelse af, at det var forkert, at der dengang blev langet sådan ud efter dansk landbrug; vi havde en forkert holdning til landbruget i den situation, det anerkender vi, og vi prøver nu at råde bod på det.

Min enighed med tidligere ordførere hører op, når vi skal til at vurdere skyld. Jeg kan da være enig med venstres ordfører i, at vi er sent på den med denne lovgivning, men det ansvar kan jeg ikke blot føre tilbage til denne regering, det må jeg også føre tilbage til den forrige. Hr. Øllgaard sagde selv: »Allerede i december 1979 sagde vi ...«. Hvorfor ikke i december 1978? Var det komplet umuligt i december 1978 at se nogen af disse ting? Eller i marts-april 1979? For da sad der jo fornuftige folk i regeringen, nemlig i SV-regeringen. Hvorfor i alverden benyttede man ikke venstres kæmpemæssige indflydelse i regeringen til at få gjort noget på disse områder, men venter indtil december 1979, hvor andre sidder med ansvaret? Vil man i den forbindelse uddele skyld, må man sandelig selv tage sin del af ansvaret for, at der ikke er sket noget noget før. Der er vi andre i hvert fald skyldfri, for vi troede, at når der sad kendte landbrugsfolk i regeringen, sørge de for, at de fornødne initiativer blev taget på det tidspunkt, hvor de skulle tages, og ikke et år eller halvandet for sent, som vi alle nu erkender at det er.

Det er formentlig en fortællelse fra den konservative ordfører, når han siger: »Hvad vil regeringen gøre for at få højere priser i EF?« Det kan da vist ikke være rigtigt, det må da være for sjov, det er sagt. Der er da vel ingen, der for alvor mener, at hvis vi havde en anden regering, hvad jeg sådan set ikke skulle have noget imod – der ligger ingen trussel i det, jeg sagde her, det vil jeg straks sige, det er jo ikke i dag, vi skal diskutere olie – så ville den have nogen som helst indflydelse på, hvilke priser vi opnår i EF. Skal vi da ikke lade være med at drage sådan nogle ting ind i debatten?

Personligt kan jeg give tilsagn om, at jeg af al kraft skal kæmpe med, for at vi får de højest mulige landbrugspriser i EF – og dermed de højest mulige priser, som forbrugerne skal betale, for det er jo den anden side af sagen, men det må vi tage med. Folk, der herhjemme vil tale om, at landbruget skal have det bedre, må jo være klar til at skrive under på, at danske forbrugere bør betale noget mere for landbrugets varer også på hjemmemarkedet, men det går jo automatisk, hvis EF forhøjer priserne, hvad EF selvfølgelig gør. Jeg ønsker gerne den størst mulige forhøjelse af priserne i EF – og dermed for danske landmænd naturligvis en klækkelig, en betydelig forbedring på længere sigt.

Vi vil i udvalget selvfølgelig med interesse høre på den kritik, som partier, der har mere tilknytning til landbruget, end vi har, kommer med, og vi vil gerne være med til at skubbe på, at bestemmelser kan ændres, som man finder ud af kan gøres bedre. Det er jo det, vi har udvalgsarbejdet til, og det vil vi gerne gøre.

Der er én ting, jeg vil spørge om – på linje med, hvad SFs ordfører sagde, og hvad andre har været inde på – nemlig: hvad gør vi om 3 år? Jeg vil gerne høre, om landbrugsministeren kunne gå lidt ind på det. Hvad gør vi om 3 år? Her tænker jeg ikke på, at man i dag skal fremlægge konkrete forslag, men har landbrugsministeren – for landbrugsministeren er jo ikke ny i sagen, selv om han er ny i embedet – allerede nu gjort sig nogle tanker om en idé, som vi tidligere har rejst fra centrum-demokraternes side, om man ikke skulle lægge al partipolitisk strid på hylden og rette en indtrængende opfordring til venstre og konservative og fremskridtspartiet, som er på samme linje? Altså ikke på den linje med at socialisere landbruget og lave alle mulige foranstaltninger, men på den linje, at det drejer sig om virkelig at gennemføre noget, hvor landbruget ikke skal af med noget og ikke skal bindes, men skal have hjælp. Var det ikke på tide, at vi allerede nu begyndte at snakke om: hvordan er de landmænd, som nu kan glæde sig over det foreliggende, stillet om 3 år? Den konservative taler spurgte med rette: om 3 år, hvordan står de mennesker så i det? Mon ikke det ville være rart, om vi på et tidligt tidspunkt fik indledt forhandlinger mellem alle de partier, der både i ord og i gerning har vist, at